

Og så er der noget andet, som det er meget magtpåliggende for mig at få sagt i dag: Efterlønnen er sikret. Det er sådan også fremover, hvis man er nedslidt – det var i virkeligheden også det, efterlønnen var tænkt til i gamle dage – så har man krav på at gå på efterløn som 60-årig, hvis man opfylder betingelserne.

Må jeg fortælle fru Pia Kjærsgaard om bare to interessante betragtninger: I 1979, da efterlønnen blev indført, da var de samlede samfundsmæssige udgifter vel i størrelsesordenen 2½-3 mia. kr. I 1998 er de samlede samfundsmæssige udgifter knap 16 mia. kr. I 1979, da efterlønnen blev indført, var der vel omkring 35.000-40.000, der gik på efterløn. I 1998 er der omkring 143.000, der går på efterløn.

Ikke et ondt ord om det, men bare en lille eftertanke. Skal vi sikre efterlønnen i fremtiden, så er der ikke andre veje at gå end den, regeringen nu har aftalt, hvis solidariteten skal holdes, og det bliver den på denne måde.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jo, men lad os komme tilbage til spørgsmålet, for det var bare ikke det, statsministeren kom frem med under valgkampen. Det var overhovedet ikke de udtalelser, vi hørte fra statsministeren i valgkampen, og det, spørgsmålet sådan set går på, er statsministerens løftebrud.

Men jeg må så sige til statsministeren, at jeg kan forstå, at der ligger da i hvert fald en indrømmelse fra statsministerens side, nemlig at de, der går på pension som 60-årige, får en forringelse i de første år.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der er sket en stigning i udgifterne, fra efterlønnen blev indført og til nu, og der er sket en stigning i antallet, der får efterløn. Javel, men det var der også i marts måned, statsminister. Det er ikke noget nyt. Hvori består det nye for statsministeren, som nu gør, at forudsætningerne er helt anderledes? Det er punkt 1.

Punkt 2: Statsministeren siger, at der nu er ro om efterlønsordningen. Jeg vil gerne bede statsministeren kommentere, at et af forligspartierne rent faktisk har undsagt den ro og har sagt, at den aftale, der er indgået, kun gælder for 1999. Og der er intet i den aftale, der er indgået, herunder altså finansloven og herunder også efterlønsordningen, som indebærer, at man er forpligtet ud over 1999. Og det forligspartis politik er fortsat, at efterlønnen skal afskaffes.

Hvad er statsministerens kommentar til det? Er det at skabe ro om efterlønnen? Er det seks partier, der står bag efterlønsordningen? Og er det, at man nu har sikret et flertal for efterlønsordningen i årene fremefter?

Ole Sohn (SF):

Jeg kan forstå, at statsministeren har været meget optaget af at finde et flertal for at lave efterlønsloven om. Men hvis hovedintentionen fra statsministerens side har været at få lavet nogle begrænsninger for læger, advokater og andre med kanonhøje pensioner, så kunne han da henvende sig til SF, så havde vi fundet en løsning på det.

Og hvis statsministeren ville finde et bredt flertal, kunne han prøve at gå tilbage til åbningsdebatten. Her blev det nemlig også tilkendegivet, bl.a. af Centrum-Demokraternes leder, at det i hvert fald er CD's holdning, at de ikke ønsker forringelse af efterlønsordningen.

Det vil sige, at der havde været mulighed for at skabe et bredt flertal, for at lave en socialt afbalanceret løsning på efterlønsordningen, som også var fremtidsrettet, og som ikke ramte de dårligst lønnede.

Socialdemokratiet har truffet et valg. Det er ikke noget, man er blevet tvunget til. Socialdemokratiet har frivilligt valgt at lave en forringelse af efterlønsordningen sammen med Venstre og De Konservative.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det er jo – undskyld, jeg siger det – tankevækkende at høre hr. Ole Sohn her, som jo også har en faglig kontakt, i den grad frasige sig, ja, være modstander af den forstærkede solidaritet, der er indbygget i efterlønsordningen fremover.

Først måtte jeg for et par dage siden høre faglig kritik af, at der var solidaritet indbygget, sådan at de, der havde de meget høje opsparinger, fik mindre efterløn end dem, der slet ingenting havde. Nu skal jeg så høre kritik af kontingentet.

Har hr. Ole Sohn gjort sig den ene overvejelse, at hvis der ikke er en kontingentforhøjelse, jamen så trækker vi i en retning, hvor arbejdsløshedskasserne, som jeg ved hr. Ole Sohn ligesom jeg lægger vægt på, mere og mere og mere bliver skattefinansieret? Og det er altså ikke i nogens interesse.

»Noget for noget, yde og nyde.« Hvis vi vil fastholde solidariteten også i dansk fagbevæ-